

אהבת האם

קוריאנה

לפני שנים רבות, לא הרחק מהעיר קיסונג בקוריאנה, חיה משפחת איכרים. האיש עבד בשדות של שכן עשיר, והאם אפתה לחמי אורז למכירה. כך הם חיו והתפרנסו בקושי רב. והיה להם גם בן, בשם חן-סק-בון, אותו הם אהבו כמו את חייהם. המשפחה חיה בשלום אך פתאום בא עליהם אסון – הבעל חלה, לא יכול היה לצאת לעבודה, ומהר מאוד אחר כך מת. אך לפני מותו אמר לאשתו:

"דאגי לכך שבננו ילמד ויהיה לאיש משכיל ולא פועל פשוט כמוני. אז כולם יכבדו אותו." האישה הבטיחה לבעלה למלא את רצונו האחרון. כשחן-סק-בון היה בן שבע אמרה לו אמא: "הגיע זמן למלא את רצונו של אבא. אני שולחת אתך ללימודים בקיסונג למשך עשר שנים. באותו

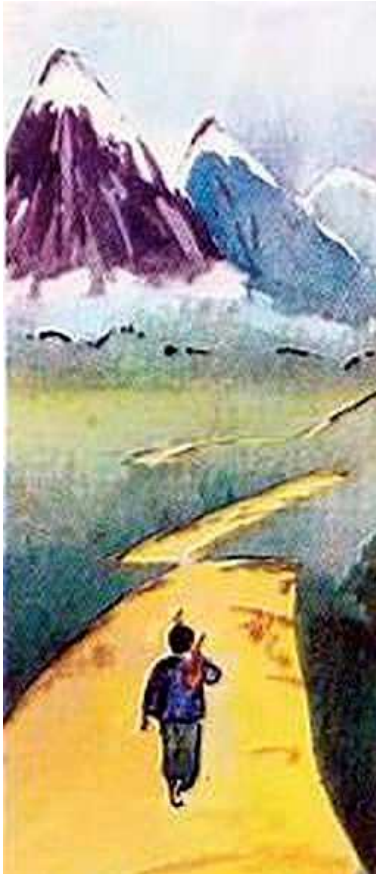
הזמן תלמד להכיר אלפי סימני הכתב הקוריאני, תלמד שירים של משוררים עתיקים, תכונות של

תרופות, ותקרא ספרים של פילוסופים. ואז תוכל ללכת לאוניברסיטה בבירה סיאול ושם תעשה לאיש משכיל, כפי שרצה אביך."

חן-סק-בון יצא ללימודים בקיסונג ואמו נשארה לבדה בצריף הקטן שלהם. בכפר שלהם לא היה אף אחד שידע טוב ממנה לאפות לחמי האורז. הם היו טעימים, יפים, ואחידים. לכן גם כל השכנים קנו לחם רק אצלה.

לא עבר ערב בלי שהאם לא

חשבה על הבן הקטן שלה. עצוב היה לה בלעדיו והיא דאגה ולא פעם בכתה מגעגועים אליו. בלילות היא חישה כמה שנים, חודשים וימים

עוד נשארו עד שהיא תראה אותו שוב. אך עד היום הזה נשאר עוד זמן רב.

והנה, ערב אחד שמעה האם צעדים ליד הצריף. היא פתחה דלת וראתה שעומד שם הבן שלה. היא ראתה שחן-סק-בון עייף מהדרך הארוכה, ורצתה לחבק את הבן הצעיר אל לבה. אך היא לא עשתה זאת. היא גם לא חייכה אליו אלה שאלה: "למה חזרת לפני הזמן?" האם למדת כבר כל שצריך ועברת את הבחינות?" חן-סק-בון לא ציפה לקבלת הפנים כזו מאמו. הוא נאנח

ואמר:

"אמא, אני עייף מאוד. עברתי עשרות קילומטרים ברגל, ולא אכלתי מאז אתמול בבוקר. תני לי דבר

מה לאכול ומחר אספר לך הכל." הו! כמה שרצתה אמו לחבק את בנה, לנשק לו, להאכיל בטוב ביותר שהיה לה בבית. אך היא לא עשתה זאת, אלא שאלה שוב את בנה: "האם למדת כבר הכל שצריך היית ללמוד במשך עשר שנים?"

וחן-סק-בון ענה:

"למדתי הכל מה שצריך ללמוד בעשר שנים ולכן חזרתי הביתה מוקדם יותר."

"אז קח את המכחול, דיו ודף ניר וכתוב את עשרת הסימנים הראשונים של הכתב" אמרה האם.

כשהבן הוציא מהתרמיל שלו, שתלוי היה בחגורתו, מכחול ודיו, האם כיבתה אש של

המנורה ואמרה:

"עכשיו בחושך אתה תכתוב את הסימנים, ואני בינתיים אופה לחמים."

אחרי זמן מה קראה האם:

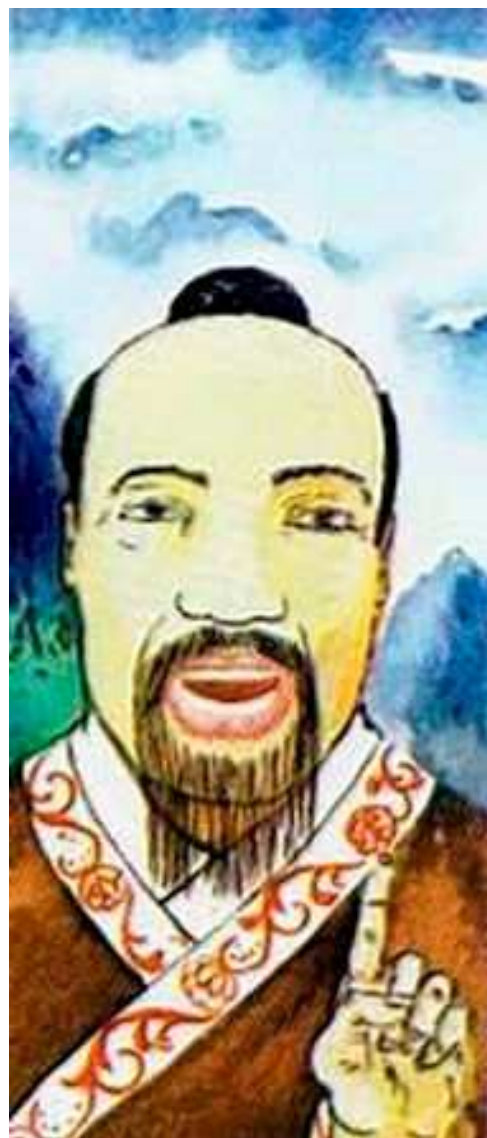
"הלחם מוכן!"

להמשיך בדרך ארוכה כל
כך.
"אין לך זמן למנוחה" אמרה
לו האם בחומרה "קח אתך
את הלחמים ולך לשלום!"
חן-סק-בון יצא בחושך והלך
בשבילים הרריים. הדרך
לעיירה קיסונג הייתה קשה.
הוא היה צריך לעבור נחלים
הררים ולהתגונן מחיות
פראיות בדרך. הוא הלך
והתייפח מרות. היה נדמה לו
כי אמא לא צודקת ואכזרית
כלפיו, ושהיא כבר חדלה
לאהוב אותו בזמן שהיה
בקיסונג.
עם שחר פתח את הסמרטוט
שבו נשא הלחמים, וראה שוב
כמה יפים ושווים הם הלחמים

והיא הדליקה שוב את המנורה. חן-סק-בון הראה
לאמא את עבודתו. הסימנים הכתובים בחושך היו
משובשים, לא ישרים,
ובמקומות אחדים מוכתמים.
ואז אמרה האם:
"תסתכל על הלחם שלי."
חן-סק-בון הביט על
הלחמים. הם היו אחידים,
ישרים, יפים, דומים זה לזה,
כאילו אמו אפתה אותם ביום
בהיר ולא בחושך.
האם שמה את ידה על כתפו
של בנה ואמרה:
"לך לקיסונג ותחזור הביתה
כשיעבור הזמן הדרוש, ותדע
כל שנחוץ לך לדעת."
חן-סק-בון התחנן:
"אמא, תני לי להישאר לפחות עד הבוקר! הלכתי
כבר ימים אחדים בלי הפסקה ואין לי יותר כוח

"כמה שחיכיתי לך!
כמה שהתגעגעתי
אליך! תן לי להביט
עליך, תן לי לחבק אתך
ללבי!"
עברו שנים וחן-סק-בון
למד בסיאול ונעשה
למדען ומורה מוכר.
כשהתלמידים שאלו
אותו איך נעשה איש
מדע כל כך מפורסם
וטוב, היה עונה
חן-סק-בון:
"אהבתו של אמא
לימדה אותי לא לחסוך
את עצמי, לעשות הכל
טוב ונכון. מי שעושה
הכל טוב ונכון, יכול
להיעשות למה שרק ירצה!"

האפויים בחושך, דומים זה לזה, זה לזה.
ואז בפעם הראשונה חשב חן-סק-בון:
"אמא יכלה לעשות את עבודתה בחושך הרבה
יותר טוב ממני!"
והוא המשיך מהר ללמודיו בקיסונג.
עברו עוד שנים ושוב באחד הערבים שמעה האם
צעדים ליד הצריף שלה. היא פתחה את הדלת
וראתה את בנה.
חן-סק-בון הושיט את ידו לאמא, אך היא שאלה:
"למדת כבר את הכל, שבאת הביתה?"
"הכל" ענה הבן.
הוא הוציא מהתרמיל ניר, דיו ומכחול וכיבה את
האור.
כעבור עשר דקות אמר חן-סק-בון "תוכלי להדליק
את המנורה."
האם האירה את החדר וניגשה לבנה. לפניו היה
מונח ניר מלא סימני כתב. כולם היו ברורים,
ישרים, יפים, מדויקים!
ואז קראה אמא: